Drumul spre Tibet

"
Nu sunt vrednic sa calc pe urmele Domnului meu, dar ca si El, nu vreau casa nici bunuri. Ca si El voi apartine drumului, voi impartasi durerea poporului meu, voi manca cu cei care imi vor da adapost, si voi spune tuturor oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu."

Sadhu Sundar Sing

<Sadhu Sundar Sing

Viata lui Sundar Sing

1889 - S-a nascut in Rampur, Punjab
1903 - Convertirea
1904 - Alungat de acasa
1905 - Botezat in Simla; incepe viata de sadhu
1907 - Lucreaza in spitalul pentru leprosi in Sabathu
1908 - Prima vizita in Tibet
1909 - Intra la colegiul din Lahore pentru a se pregati pentru lucrare
1911 - Returneaza licenta de predicator; se intoarce la viata de sadhu
1912 - Calatoreste prin nordul Indiei si prin statele budiste din muntii Himalaya
1918 - 1922 - Calatoreste prin lume
1923 - S-a intors din Tibet
1925 - 1927 - Isi petrece timpul scriind in liniste
1927 - Pleaca spre Tibet dar se intoarce datorita bolii
1929 - Incearca sa ajuga in Tibet si dispare

Scurta biografie

Sadhu Sundar Singh a disparut undeva pe colinele de la poalele muntilor Himalaya in 1929. Fiind un martor crestin a fost in aceeasi masura bine primit, persecutat si chiar lasat sa moara. Multi misionari si chiar lideri crestini indieni l-au considerat ca fiind un convertit foarte excentric deoarece umbla in roba lui galbena si cu turban, nefiind in pas cu crestinismul contemporan. Si totusi, chiar daca nu auzise de cuvantul "indigenizare", in prima jumatate

a secolului al XX-lea el a facut mai mult decat oricare alt om pentru a stabili ca "Isus apartine Indiei." El a aratat ca crestinismul nu este ceva de import, strain, vreo religie indepartata ci este indigen nevoilor, aspiratiilor si credintei indiene. Ramane unul dintre figurile importante ale crestinismului indian.

Sundar Singh s-a nascut in 1889 intr-o importanta familie sikh, ce detinea pamant, in statul Patiala, in nordul Indiei. Adeptii sikhismului, respingand politeismul hindus si intoleranta musulmana, au devenit o natiune importanta cu religie proprie. Mama lui Sundar Singh il ducea in fiecare saptamana sa stea la picioarele unui sadhu, un ascet sfant, care traia undeva in jungla la cativa kilometri departare, dar in acelasi timp il trimitea la o scoala de misiune crestina unde putea sa invete limba engleza. Moartea mamei lui la varsta de patrusprezece ani l-a aruncat intr-o stare de violenta si disperare.
S-a intors impotriva crestinilor, i-a persecutat pe noii convertiti la crestinism si a ridiculizat credinta lor. Ca ultima sfidare a cumparat o Biblie si a ars-o fila cu fila la el acasa in timp ce prietenii lui stateau si il priveau. In aceeasi noapte s-a dus in camera lui decis sa se sinucida pe o sina de tren.

Totusi, inainte de rasarit, si-a trezit tatal spunandu-i ca L-a vazut pe Isus Hristos intr-o viziune si I-a auzit vocea. A declarat ca incepand cu acel moment il va urma pe Isus Hristos. Desi nu avea mai mult de cincisprezece ani era complet dedicat lui Hristos si in cei douazeci si cinci de ani cat a mai trait a fost un martor eroic al Domnului sau. Ucenicirea adolescentului a fost imediat testata atunci cand tatal lui i-a cerut cu insistenta sa renunte la aceasta absurda "convertire." Cand a refuzat, Sher Singh a dat un banchet de adio in onoarea lui, apoi l-a denuntat si l-a dat afara din familie. Cateva ore mai tarziu, Sundar si-a dat seama ca mancarea lui fusese otravita, iar viata lui a fost salvata doar cu ajutorul unei comunitati crestine din apropiere.

Cand a implinit saisprezece ani a fost botezat ca si crestin la biserica din Simla, un oras sus de la poalele Himalayei. Cu ceva timp inainte de botez a locuit la Caminul Crestin pentru leprosi (Christian Leprosy Home) in Sabathu, aproape de Simla, slujind pacientilor leprosi de acolo. A ramas unul din cele mai iubite locuri pentru el, locul in care s-a intors dupa botez. Apoi, in octombrie 1906, a plecat de acolo pe o noua cale. Era un adolescent inalt, puternic si frumos, imbracat in roba galbena si cu turban. Toti il priveau insistent cand trecea pe langa ei. Roba galbena era "uniforma" unui sadhu hindus.
Conform traditiei un sadhu hindus era un ascet devotat zeilor si care pe drumurile pe care le facea prin sate si orase fie cersea fie statea deoparte, in liniste, de multe ori era murdar si medita in jungla sau in vreun loc pustiu. Tanarul Sundar Singh alesese si el calea sadhu-ului, dar urma sa fie un sadhu care actiona.

"Nu sunt vrednic sa calc pe urmele Domnului meu", spunea el, "dar, ca si El, nu vreau casa nici bunuri. Ca si El voi apartine drumului, voi impartasi durerea poporului meu, voi manca cu cei care imi vor da adapost, si voi spune tuturor oamenilor despre dragostea lui Dumnezeu."

Si-a testat imediat vocatia intorcandu-se in satul sau natal, Rampur, unde a fost primit foarte calduros. Aceasta era o pregatire slaba pentru lunile care aveau sa urmeze. Foarte putin pregatit sa indure greutati fizice, sadhu-ul de saisprezece ani a mers in nord prin Punjab, a trecut dincolo de trecatoarea Bannihal in Kahsmir, si apoi inapoi prin Afganistan-ul plin de musulmani fanatici si in Frontiera Nord-Vest infestata de talhari si in Baluchistan. Roba lui galbena si subtire nu prea l-a protejat de zapezi iar picioarele lui au fost pline de rani din cauza drumurilor pietroase. Nu trecusera prea multe luni iar micile comunitati crestine din nord il numeau "apostolul cu picioarele sangerande." Acest inceput i-a aratat la ce anume sa se astepte in viitor.
S-au aruncat cu pietre in el, a fost arestat, a fost vizitat de un pastor cu care a vorbit, acesta avand o foarte ciudata apropiere de Isus, si dupa aceea a disparut, si a fost lasat sa doarma intr-o coliba de la marginea drumului in neasteptata companie a unei cobre. Intalniri de natura mistica si fizica, persecutii si primiri calduroase, vor caracteriza experientele sale in urmatorii ani. Din satele de pe dealurile Simlei se vedea in departare linia lunga de zapada a muntilor Himalaya impreuna cu varful rozaliu Nanga Parbat. Peste acestia era Tibetul, un teren budist inchis unde misionarii incercasera sa patrunda cu Evanghelia dar esuasera. Inca de cand se botezase, Sundar simtea ca Tibetul il chema, iar in 1908, la varsta de nouasprezece ani i-a trecut granitele pentru prima data. Orice strain care intra in acest teritoriu inchis si fanatic, dominat de budism si inchinare celui rau, risca atat teroare cat si moarte. Singh a primit acest risc cu ochii si cu inima larg deschise. Starea poporului l-a ingrozit. Locuintele lor lipsite de aer, ca si ei de altfel, erau mizerabile. Chiar si el a fost batut cu pietre pe cand se spala in apa rece deoarece ei credeau ca "oamenii sfinti nu se spala niciodata."
Hrana se putea obtine cu mare greutate, iar el a trait cu orz tare si uscat. Ostilitatea era peste tot. Si toate astea se intamplau doar in "Tibetul de jos" aproape de granita. Sundar s-a intors in Subathu hotarat sa revina in urmatorul an.

A avut o dorinta mare: sa viziteze Palestina si sa retraiasca unele dintre intamplarile din viata lui Isus. In 1908 s-a dus la Bombay, sperand sa se urce pe un vapor potrivit. Dar spre marea lui dezamagire guvernul a refuzat sa ii acorde autorizatie si a fost nevoit sa se intoarca in nord. In timpul acestei calatorii si-a dat dintr-o data seama de existenta unei dileme fundamentale a misiunii crestine in India. Un brahman lesinase in caruta aglomerata si sufocanta iar la urmatoarea statie, seful de statie de origine Anglo-Indiana, a venit repede cu un pahar cu apa. Brahmanul - dintr-o casta inalta hindusa - a aruncat-o cu oroare. Avea nevoie de apa dar o putea primi doar daca era din propriul vas de baut. Cand acest vas i-a fost adus a baut si si-a revenit. Sundar Singh

si-a dat seama ca in acelasi fel India nu va accepta Evanghelia lui Isus oferita intr-o infatisare (forma) occidentala. Si-a dat seama ca din cauza robei sale sadhu multi raspundeau mesajelor sale.

Insa avea sa urmeze o dezamagire si mai mare. In 1909 a fost convins sa inceapa pregatirea pentru lucrarea crestina la colegiul anglican din Lahore. De la bun inceput a fost chinuit de colegii lui pentru ca era "diferit" si fara indoiala prea arogant. Aceasta perioada a incetat cand capul razvratitilor impotriva lui Sundar, l-a auzit pe acesta rugandu-se incet pentru el, cu dragoste in voce si cuvinte. Insa alte tensiuni au continuat. Multe din cursurile de la colegiu pareau irelevante in ceea ce privea nevoia Indiei de a auzi Evanghelia, si apoi, pe masura ce cursul se apropia de final, directorul i-a spus ca acum trebuia sa renunte la roba de sadhu si sa poarte imbracamintea clericala europeana care era "respectabila"; trebuia sa foloseasca o forma de inchinare anglicana; sa cante imnuri englezesti; si sa nu predice niciodata in afara parohiei fara o permisiune speciala. "Sa nu mai vizitez niciodata Tibetul?", a intrebat. Pentru el aceasta era o respingere de neconceput a chemarii lui Dumnezeu. Cu mare tristete in inima a parasit colegiul, imbracat tot in roba lui galbena, iar in 1912 si-a inceput calatoria anuala in Tibet pe cand zapezile incepeau sa se topeasca pe cararile si trecatorile din Himalaya.

Povestirile din acei ani sunt uimitoare si uneori de-a dreptul incredibile. Intr-adevar au fost oameni care au insistat ca acele intamplari au fost mai degraba mistice decat reale. In acel prim an, 1912, s-a intors cu o extraordinara relatare legata de faptul ca gasise intr-o pestera intr-un munte - Maharishi din Kailas - un pustnic crestin in varsta de 300 de ani, cu care petrecuse cateva saptamani in partasie. Alte povestiri erau mai credibile, desi mai teribile.
Fusese cusut intr-o piele uda de iac si lasat sa fie omorat pe masura ce aceasta se micsora sub soarele dogorator ... fusese legat in materiale in care se aflau lipitori si scorpioni pentru a-l impunge si a-i suge sangele ... fusese legat de un pom ca momeala pentru animale salbatice. Cu ocazia acestor intamplari si a altora el fusese salvat de membri ai "Misiunii Sunnyasi" - ucenici secreti ai lui Isus care purtau semnele hinduse, oameni pe care el sustinea ca ii intalnise peste tot in India.

Nu se stie daca el a castigat multi ucenici ai lui Hristos cu ocazia acestor calatorii in Tibet pline de hazard. Pentru tibetani era ori budismul ori nimic.
Sa-L recunoasca pe Isus Hristos insemna sa ceri moarte. Dar modul curajos de predicare al Sadhu-ului nu se poate sa fi ramas fara efecte.

Pe masura ce inainta in varsta (in perioada cand avea intre 20-30 ani) lucrarea lui crescuse mult, si cu mult inainte sa implineasca treizeci de ani numele si infatisarea lui erau cunoscute in toata lumea crestina. Pentru a-si mentine smerenia, a descris in termenii unei viziuni lupta sa cu Diavolul dar de fapt a fost mereu uman, abordabil si umil, cu simtul umorului si cu mare iubire pentru natura. Aceasta, impreuna cu "ilustratiile" sale din viata de zi

cu zi, a avut un mare impact asupra celor carora s-a adresat. Multi oameni au zis: "Nu doar seamana cu Isus, chiar vorbeste cum probabil Isus a vorbit."
Si totusi vorbele lui si discursurile proveneau dintr-o meditatie profunda pe care o facea dis de dimineata asupra Evangheliei. In 1918 a pornit intr-o calatorie lunga in sudul Indiei si Ceylon, iar anul urmator a fost invitat in Burma, Malaya (Malaezia?), China si Japonia. Cateva dintre povestirile lui din aceste calatorii erau la fel de ciudate ca cele din aventurile sale tibetane. Avea putere asupra animalelor salbatice, asa cum a avut asupra leopardului care s-a furisat langa el in timp ce el se ruga si s-a ghemuit langa el in timp ce Sundar il mangaia pe cap. Avea putere asupra raului, de pilda cu vrajitorul care a incercat sa il hipnotizeze cand erau intr-un vagon si a invinuit Biblia din buzunarul sadhu-ului pentru esecul de a-l hipnotiza. Avea putere asupra bolii si neputintei, desi nu a permis niciodata ca darurile sale de vindecare sa fie cunoscute public.

De mult Sundar Singh dorea sa viziteze Anglia iar oportunitatea a aparut in momentul in care Sher Singh, tatal lui, a venit la el si i-a zis ca si el devenise crestin si dorea sa ii dea bani pentru calatoria sa in Anglia. A vizitat Occidentul de doua ori, a mers in Anglia, Statele Unite si Australia in 1920 si din nou in Europa in 1922. A fost primit de crestini de orice fel iar cuvintele lui cercetau inimile oamenilor care acum aveau de-a face cu urmarile Primului Razboi Mondial iar acestia aveau o atitudine superficiala in ceea ce privea viata. Sundar a fost ingrozit de materialismul, goliciunea si lipsa religiei pe care a gasit-o peste tot, punand-o in contrast cu constientizarea lui Dumnezeu a Asiei, oricat de limitata era ea. Odata intors in India si-a continuat lucrarea, desi era evident ca era tot mai slabit din punct de vedere fizic.

Darurile lui, farmecul lui personal (forta lui), relevanta lui Hristos asa cum el a prezentat-o indienilor i-ar fi putut conferi lui Sundar Singh pozitia de lider intr-o biserica indiana. Dar pana la sfarsitul vietii sale a ramas omul care nu cauta nimic spre propriul bine, ci doar oportunitatea de a-L oferi pe Hristos tuturor. Nu a apartinut nici unei denominatiuni, si nu a incercat sa inceapa una, desi a avut partasie cu crestini de tot felul. El a trait (ca sa folosesc o expresie mai recenta) pentru a face cunoscut poporului sau pe "Isus al drumului indian."

In vara din 1923 a facut ultima din calatoriile sale regulate in Tibet si s-a intors epuizat. Zilele in care mergea din loc in loc sa predice erau in mod evident pe sfarsit, iar in urmatorii ani, in propria sa casa sau in cele ale prietenilor de pe dealurile Simlei, s-a dedicat meditatiei, partasiei si a scris unele lucruri pe care avusese ocazia sa le predice.

In 1929, impotriva tuturor sfaturilor prietenilor sai, Sundar s-a hotarat sa mai faca o ultima calatorie in Tibet. In aprilie a ajuns la Kalka, un mic oras mai jos de Simla, era un barbat prematur imbatranit in roba galbena printre pelerini si sfinti care isi incepeau propria lor calatorie spre unul din locurile

sfinte hinduse la ceva kilometri departare. Unde a mers dupa aceea nu se stie. Fie ca a cazut in vreo prapastie, a murit de oboseala, sau a ajuns in munti,
va ramane un mister. Sundar Singh fusese vazut pentru ultima oara. Dar a ramas mai mult decat amintirea sa si a ramas unul dintre persoanele cele mai pretuite
si creatoare din istoria si dezvoltarea bisericii lui Hristos in India.

Home |
Tibet |
Misionari |
Misiune |
Rugaciune |
Resurse|
Contact

cd

<Misionari printre budisti

<
Adoniram Judson
(1788-1850)
< Daniel J. Gogerly (1792-1862)
< Dan Beach Bradley (1804-1873)
< James Gilmour(1843-1891)
< Karl Ludvig Reichelt (1877-1952)
<
Yoseb Gergan
(1885-1946)
< Robert B. Ekvall (1898-1978)
< Litsen Chang (1904-1996)
< Gladis Aylward (1902-1970)
< Irma Jean (Wessels) Storr (1929-)

y Budismul este singura religie al cărei întemeietor nu se declară nici profetul unui Dumnezeu, nici trimisul său şi care, în plus, respinge ideea unui
Dumnezeu Fiinţă Supremă. Dar când acest întemeietor se proclamă pe sine buddha (cel trezit) atunci el devine călăuză şi maestru spiritual.

<
Budism
<

<Alti misionari

<
William Carey
(1761-1834)

<
David Livingstone
(1813-1873)

<
Hudson Taylor
(1832-1905)

<
Cameron Townsend
images/sustineti